

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 9242/10
Дана 18. маја 2011. године
Б Е О Г Р А Д

ради накнаде штете

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Славице Срећковић, председника већа, Владиславе Милићевић и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ЈП "ББ", чији је пуномоћник БА, ради накнаде штете, вредност предмета спора 136.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца и тужене изјављене против пресуде Општинског суда у Великој Плани П.бр. 124/08 од 30. октобра 2009. године, у седници већа одржаној дана 18. маја 2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Општинског суда у Великој Плани П.бр. 124/08 од 30. октобра 2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Великој Плани П.бр. 124/08 од 30. октобра 2009. године, ставом првим изреке обавезан је тужени Јавно предузеће "ББ", да тужиоцу АА на име накнаде штете исплати и то: на име материјалне штете износ од 30.897,00 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од 12. јануара 2009. године па до коначне исплате, на име нематеријалне штете за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара са припадајућом законском каматом на тај износ почев од 30. октобра 2009. године као дана пресуђења па до коначне исплате, као и да му накнади парничне трошкове у износу од 75.352,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете преко досуђених 30.897,00 динара па до тражених 87.562,00 динара као и каматно тражење на одбијајућу разлику, ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх преко досуђених 50.000,00 динара па до тражених 160.000,00 динара као и каматно тражење на одбијајућу разлику.

Против наведене пресуде тужилац и тужени су изјавили жалбе из свих законских разлога предвиђених одредбом чл. 360 ЗПП-а.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу одредбе чл. 372 ЗПП-а, Апелациони суд је нашао да жалбе нису основане.

У спроведеном поступку нису учињене апсолутно битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку дана 25. априла 2007. године тужилац је управљао путничким возилом „Голф“ и кретао се ауто-путем из правца Ниша према Београду, те да је код километар стуба 660 км + 200м преко коловоза ауто-пута претрчала животиња облика и величине пса вучјака. Тужилац је покушао да избегне контакт са животињом, али није успео, већ је предњом страном возила ударио у поменуту животињу и оштетио возило. Из налаза и мишљења вештака машинске струке ВВ утврђено је да тужиочево возило према својој старости и стању вредело на дан незгоде у неоштећеном стању 88.275,00 динара, да је услед незгоде изгубило 35% своје вредности, јер корисни остатак који чини 65% вредности износи 57.378,00 динара из чега следи да је штета наступила у износу од 30.897,00 динара и представља разлику између вредности возила на дан незгоде у неслупаном стању и вредности корисног остатка, те је вештак нашао да оправка возила није економски исплатива и рационална, јер би износила на дан вештачења 64.415,00 динара, рачунајући рад и материјал. Првостепени суд је закључио да се штета на тужиочевом возилу економски и целисходно може сравнити по принципу тоталне штете имајући у виду да тужилац возило није оправдио, већ га је продао трећем лицу у слупаном стању. Из налаза вештака неуропсихијатра ВВ1 утврђено је да је тужилац у штетном догађају трпео страх јаког интензитета у трајању од једног до два сата, страх средњег интензитета 24 сата и страх слабог интензитета 24 сата, уз могућност да се овај страх јавља повремено и краткотрајно до годину дана од штетног догађаја, када се освежава сећање на сличну ситуацију у разним животним околностима.

Имајући у виду овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је на основу одредбе чл. 173 и 174 Закона о облигационим односима, као и одредбе чл. 7, 8 и 15 Закона о јавним путевима нашао да је тужени одговоран за штету коју је претрпео тужилац, те делимично усвојио тужбени захтев у погледу накнаде материјалне штете у износу од 30.897,00 динара, а у преосталом делу одбио, док је на основу одредбе чл. 200 Закона о облигационим односима делимично усвојио тужбени захтев тужиоца у погледу накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх у износу од 50.000,00 динара а у преосталом делу одбио тужбени захтев.

У жалби тужиоца се истиче да је првостепени суд учинио повреду одредаба парничног поступка која је битно утицала да суд погрешно утврди чињенично стање и погрешно примени материјално право, с обзиром да је самоиницијативно одредио за вештака ВВ, вештака машинске струке, са задатком да вештак својим налазом и мишљењем утврди штету на возилу изазвану спорним штетним догађајем, те на овај начин самоиницијативним

одређивањем вештачења без предлога парничних странака одређивањем предмета и обављања вештачења и налагања тужиоцу да предујми трошкове вештачења суд је поступио супротно одредби чл. 250 ЗПП-а. Међутим, иако се основано у жалби указује да је првостепени суд на рочишту од 16. децембра 2008. године без предлога парничних странака и њиховог усаглашавања у погледу личности вештака и предмета вештачења одредио вештачење преко вештака машинске струке ВВ, Апелациони суд налази да ова релативно битна повреда одредаба парничног поступка није била од утицаја на доношење правилне и законите одлуке, имајући у виду чињеницу да је након овог рочишта тужилац преко свог пуномоћника поднеском од 11. маја 2009. године прихватио да предујми трошкове вештачења, с тим што је инсистирао да вештак утврди само висину причињене штете, али се успротивио утврђењу економске оправданости поправке возила. У међувремену судски вештак ВВ је у налазу и мишљењу од 12. јануара 2009. године извршио обрачун по принципу тоталне штете узимајући у обзир каталошку вредност возила од 88.275,00 динара, вредност корисног остатка 65% односно 57.378,00 динара, те да је вредност настале штете по истом обрачуну 30.897,00 динара. Након тога изјашњавајући се на примедбе пуномоћника тужиоца, вештак ВВ је дао свој допунски налаз и мишљење 06. јула 2009. године, као и 05. августа 2009. године, где је објаснио да је обрачун тоталне штете вршио на бази података из каталога АМСС и државног каталога, да је при давању основног налаза приликом утврђивања цене оправке возила имао у виду предрачуне које је доставио уз свој налаз, као и да је имао у виду да је тржишна цена сличног возила у Смедеревској Паланци око 76.500,00 динара. Након свих ових изјашњења пуномоћник тужиоца је поднеском од 05. октобра 2009. године навео да не оспорава налаз вештака ВВ и да исти прихвата у целости. Имајући све ово у виду може се закључити да је тужилац након одређивања вештачења од стране суда на рочишту од 16. децембра 2008. године имао могућност да се изјасни о личности вештака и о предмету и обиму вештачења, да је извршио уплату предујма трошкова вештачења, да је истакао примедбе на налаз вештака, те да је коначно и прихватио у потпуности налаз вештака ВВ, те да учињена повреда одредаба парничног поступка од стране првостепеног суда није била од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој правној ствари.

Такође, неосновано се у жалби тужиоца указује да је дошло до погрешне примене материјалног права односно одредбе чл. 185 Закона о облигационим односима, с обзиром да је првостепени суд самоиницијативно без предлога странака закључио да је нецелисходно вршити оправку возила, те да се штета има надокнадити по принципу тоталне штете, имајући у виду да је закључак суда да се штета утврђује по принципу тоталне штете потврђен и налазом и мишљењем судског вештака ВВ, који је на крају прихватио и сам тужилац, с обзиром да је вештак утврдио да причињена материјална штета са радом и материјалом износи 64.415,00 динара, да је вредност целог возила 88.275,00 динара те да је јасно да је оправка возила економски неисплатива. Такође, тужилац је имао могућности да током првостепеног поступка предложи извођење доказа вештачењем од стране другог вештака, или да предложи да вештак штету процени применом неке друге методологије, али он то није учинио. Током поступка тужилац је истицао приговоре на налаз вештака ВВ, на које је он и одговарао, и тужилац је коначно у потпуности и прихватио овај налаз и мишљење.

У погледу захтева који се односи на накнаду нематеријалне штете, Апелациони суд сматра да је првостепени суд одлучујући о накнади нематеријалне штете за претрпљени страх, на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио одредбу чл. 200 Закона о облигационим односима и досудио тужиоцу износ од 50.000,00 динара, водећи рачуна о интензитету и трајању страха, те да се на овај начин постиже сврха накнаде штете, а да би досуђивање већег износа било у супротности са циљем коме накнада неимовинске штете служи и поговарала би тежњама, које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. Због тога су неосновани наводи жалбе да је штета прениско, односно превисоко одређена.

Неосновано се у жалби туженог истиче да не постоји његова одговорност, јер је са своје стране предузео све радње на које је овлашћен, а пре свега да је склопио уговор о редовном одржавању и заштити ауто-пута са "BB2" из Београда, те да чињеница да је возило на ауто-путу ударило пса луталицу представља околност која се није могла предвидети, а што не представља последицу насталу због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута. Пре свега одредбом чл. 15 ст. 2 Закона о јавним путевима прописана је одговорност туженог за штету која настане коришћењем јавног пута због пропуштања благовременог обављања појединих радова на редовном одржавању јавног пута прописаних овим законом, односно због извођења тих радова супротно прописаним техничким условима и начину њиховог извођења, те чињеница да је тужени закључио уговор са другим предузећем, конкретно са "BB2", не ослобађа га одговорности за штету која је настала непредузимањем одговарајућих радњи из чл. 15 Закона о јавним путевима. Тужени се своје одговорности за насталу штету не може ослободити да је предузео све потребне радње тиме што је закључио уговор о одржавању ауто-пута са другим предузећем. Такође, налетање возила на пса луталицу на ауто-путу не може представљати чињеницу која се није могла предвидети ни избећи, или отклонити, чиме би се тужени на основу чл. 177 ЗОО ослободио одговорности, јер је био у обавези да предузме све радове на редовном одржавању јавног пута, како би спречио ситуацију у којој би долазило до настанка штете налетањем возила на псе луталице.

Такође, су неосновани наводи жалбе тужиоца да је првостепени суд погрешно одлучио о трошковима парничног поступка, имајући у виду да су по налажењу Апелационог суда сви трошкови парничног поступка правилно одмерени применом чл. 149 и 150 ЗПП-а, а имајући у виду делимичан успех тужиоца у овом спору.

На основу изложеног, а применом одредбе чл. 375 ЗПП-а, Апелациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Славица Срећковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић